

LUNDS
UNIVERSITET

Statsvetenskapliga Institutionen

FKVA21

HT 2010

Handledare: Lisa Strömbom

Tröga eller rationella institutioner i Grozny
- Moskväs dilemma

Martin Hammarlund

Patrik Hekkala

Abstract

Efter de två senaste krigen i Tjetjenien har en paradoxal situation uppenbarat sig i Vladimir Putins strategi för institutionellt uppbyggande i norra Kaukasus eftersom han, genom sin tidigare kortsiktiga ryska politik; där man skulle tämja de lokala krafterna inom den tjetjenska eliten genom att erbjuda dessa centraliserad makt och resurser, har misslyckats. Istället har dessa institutioner gått emot den ryska ambitionen, då dessa bedriver en självständig politik som tenderar till att stärka det argumentet som säger att Moskva motarbetar sig själv i Tjetjenien. Detta är en teoriprovande undersökning som försöker belysa detta faktum som även benämns med begreppet tjetjenisering, samt påvisa hur svårt det kan vara att förändra de redan etablerade institutionerna i ett postkonfliktuellt samhälle likt de i Tjetjenien.

Nyckelord: *Institutionsteori, Historical Institutionalism, Rational Choice, tjetjenisering, Kadyrov, Putin, Medvedev.*

Innehållsförteckning

FKVA21 HT 2010

Lunds Universitet

Statsvetenskapliga Institutionen

Tröga eller rationella institutioner i Grozny - Moskvas dilemma

Abstract	2
1. Inledning	4
1.1 Syfte	4
2. Bakgrund	6
3. Teori och frågeställning	8
3.1 <i>Historical Institutionalism</i>	9
3.2 <i>Rational Choice institutionalism</i>	9
4. Metod	11
4.1 <i>Historical Institutionalism</i>	11
4.2 <i>Rational Choice</i>	11
4.3 <i>Operationalisering</i>	12
5. Undersökning	14
5.1 <i>Dimitri Medvedev</i>	14
5.2 <i>De av Putin genererade postkonfliktuella institutionerna i Tjetjenien</i>	14
6. Resultat	20
6.1 <i>Historical Institutionalism</i>	20
6.2 <i>Rational Choice</i>	21
6.3 <i>Slutsats</i>	23
7. Diskussion	25
8. Litteraturlista	27

1. Inledning

Traditionellt brukar man inom institutionaliseringsteori söka efter institutionsförändringar i demokratiseringsprocesser i syfte att skapa grunder för ett stabilt samhälle, där fungerande institutioner skapar incitament för ett gott samhälle i stort, som i sin tur framkallar nya normer och förhållningsätt. Genom att förändra eller ersätta institutioner kan man ersätta gamla handlingsmönster som genomsyrar samhällen, där korruption eller öppna maktspel är en vardag.¹ Men detta är lättare sagt än gjort om man förespråkar en liberal demokrati och ser på den nuvarande institutionella utvecklingen i Tjetjenien.

Den lilla kaukasiska delrepubliken har alltid varit ett fäste där de ryska politikernas vilja att regera över utvecklingen har bemötts av motstånd från de nationalistiska och religiösa invånarna som lever i området. Under de två senaste decennierna har världen observerat två brutala krig i Tjetjenien med tusentals döda och otaliga antal människorättskränkningar. Detta resulterade i att man i efterhand från Moskvas² sida, under ledning av Vladimir Putin, införde en ny sorts politik. Denna politik som kallas *tjetjenisering* har haft som mål att decentralisera makten från federationen och centrera styret till de lokala tjetjenska institutionerna, på ett personligt plan mellan Putin, Kadyrov och klanenmedlemmarna inom Boney-klanen.

1.1 Syfte

Vi anser det vara viktigt att analysera de tjetjenska institutionerna eftersom dess strukturer är intressanta att förstå och kan ge oss en inblick i hur komplext systemet som de tjetjenska institutionerna verkar inom egentligen är, samt belysa hur trögt och osmidigt det är att förändra redan existerande strukturer i samhällen. I fallet Tjetjenien är det extra intressant, eftersom man från ryskt håll alltid haft ambitioner att försökt men misslyckats i att förändra dessa institutioner. En undersökning om de tjetjenska institutionerna ge oss en förståelse i hur liknande typer av institutioner verkar och fungerar och ge en insikt i vilka utmaningar som finns i demokratiserings- eller konsolideringsprocesser i postkonfliktuella samhällen, där utvecklingen är präglad av asymmetriska maktstrukturer och en radikaliserad befolkning. För en utomstående som inte är intresserad av hur en hel institutionsbyggande process kan se ut så antas fallet Tjetjenien även vara intressant ut ur en utomvetenskaplig synvinkel då konflikten är utav historisk relevans, då konflikten mellan centralmakten i Moskva och de lokala klanherrarna i Groznyj kan sägas ha pågått sedan den moderna ryska statens grundande.

¹Morlino (Pierre *et al*), *Debating Institutionalism*, 2008 s. 179.

² I uppsatsen förekommer benämningen som ”Moskva” eller ”Kreml” att beskriva den *ryska federala politiken* som berivs av den ryska presidenten Medvedev eller dåvarande presidenten Putin.

Denna konflikt tenderar till att idag ha blivit placerad in i en medial periferi och som därmed inte tilldelats den uppmärksamhet den förtjänar, fastän den kan sägas ha pågått på olika sätt i över hundratals år, då det finns starka intressen av att identifiera detta som *vanlig rysk inrikespolitik*. Det är därför viktigt att analysera de tjetjenska institutionerna för att det kan tillföra en förståelse för hur Ryssland som nation försöker föra en kamp mot sin inre fragmentering, för att hålla ihop det post-sovjetiska territoriella arvet. Studiens resultat påvisar de komplikationer som uppstår när man konfronteras med konsekvenserna från tidigare beslut som då prioriterade kortfattade lösningar före långsamma förändringsprocesser.³

Den här undersökningen har därför utifrån teorierna Historical Institutionalism och Rational Choice sökt att beskriva hur man bäst kan uppfatta de institutionella processerna i det nuvarande Tjetjenien. Ambitionen är att skapa en förståelse i första hand för hur institutioner agerar för att vara så nyttomaximala som möjligt eller för att bryta de normer och självuppfattningar dessa har, men också att visualisera, med hjälp av en fallstudie, hur svårt det kan vara att införa institutionella förändringar inom ett krigsdrabbat land. Men fallet Tjetjenien är i huvudsak intressant i den kontexten att vi genom vår studie eventuellt kan påvisa att det finns vissa lokala institutioner, som uppkommit under Putin, som istället för att koncentrera sig på hur man ska uppnå ett stabilt postkonfliktuellt samhälle i Tjetjenien motverkar den sittande presidenten Medvedevs politik. Därigenom skapar dessa institutioner en potentiell grogrund för att generera fram en återuppstådd konflikt mellan den ryska federationen och den tjetjenska provinsen i framtiden.

³ Hughes James, *Chechnya: From Nationalism to Jihad*, Philadelphia, 2007, s. 199.

2. Bakgrund

1991 var det år då Sovjetunionen kollapsade och Tjetjenien försökte, som så många andra delrepubliker, göra sig fri från Moskva. I samband med detta togs makten över av en ex-sovjetisk general vid namn Dzhokar Dudajev. Han valdes till president av Tjetjenien och krävde att delrepubliken skulle bli en självständig stat. I tre år lyckades han förvisso leda ett semi-självständigt Tjetjenien, men i december 1994 var det den kortvariga succén slut när den dåvarande ryska presidenten Boris Jeltsin beordrade den ryska militären att invadera landet med motiveringen att försöka hålla ihop den ryska federationen och att stävja den organiserade brottsligheten som etablerat sig runtomkring området. Men sanningen var den att den organiserade brottsligheten var redan på nedgång och kriget blev en kostsam affär för de illaförberedda ryska trupperna som inte lyckades erövra och ta kontroll över hela landet. Lägg därtill tusentals civila offer och ett totalt sönderbombat Groznyj.⁴ Pressen rapporterade dagligen fritt om misären och om nya ryska förluster med följderna att den ryska opinionen gick emot kriget och att president Jeltsin blev impopulär. De regelrätta striderna slutade sommaren 1996 och de ryska federala trupperna drogs officiellt ut ur Tjetjenien. Året 1997 lyckades man också skriva på ett fredsavtal; man beslutade att installera ett parlament och en president i en demokratisk process i Tjetjenien.⁵ Men avtalet löste inte frågan om Tjetjeniens politiska status som självständig stat eller autonom delrepublik inom den ryska federationen. Detta gjorde att delrepubliken isolerades med följderna; att de extrema islamistiska krafterna som förespråkade terror, och som har en historisk etablering i tjetjenien, blev i och med kriget under Jeltsin allt starkare, korruptionen i samhällsinstitutionerna växte och Tjetjenien blev ett laglöst samhälle med kidnappningar och brutala mord av bl.a. biståndsarbetare. När sedan islamisterna invaderade grannrepubliken Dagestan och en rad terrordåd skakade den ryska huvudstaden år 1999, fick centralmakten i Moskva nog och valde att göra en kraftfull markering. Vid den här tiden hade Vladimir Putin blivit premiärminister i Ryssland, och Putin agerade snabbt genom att låta ryska styrkor invadera Tjetjenien igen år 1999 och han lyckades undvika de misstag som hans föregångare råkade ut för: Allt tjetjenskt motstånd slogs brutalt ned av de betydligt bättre förberedda ryska trupperna, pressen förbjöds att rapportera om kriget och en Moskva vänlig auktoritär ledare, Akhmad Kadyrov, installerades i Groznyj.

Belöningen för det kraftfulla och snabba agerandet blev att Putin valdes till president i Ryssland, Tjetjenien blev ockuperat och efter att Putin ”avklarat de *militära målen*”,⁶ valde

⁴MacKenzie, Curran, *A History of Russia, the Soviet Union and Beyond*, 6 uppl., Belmont, 2002, s.287.

⁵Galeotti Mark, *The Politics in Modern Russia*, New York, 2010, s. 91.

⁶Wood Tony, *Chechnya; The Case for Independence*, s. London, 2007, s. 168.

han att införa en ny sorts politik. Denna politik som kallas *tjetjenisering*⁷ hade som mål att decentralisera makten från Moskva till Tjetjenien, men centralisera makten inom Tjetjenien till en grupp individer, med personliga relationer till Vladimir Putin, nämligen de lokala ledarna Akhmad Kadyrov (som senare blir dödad i terroråd) och Ramzan Kadyrov (Akhmads son). Argumentet var att man ville att de lokala ledarna skulle få en ökad maktkapacitet som skulle ge dem möjlighet att ta ansvar för att skapa lugn och stabilitet i de konfliktfyllda bergsområdena.

I praktiken riskerade paradoxalt nog Moskva, under Putin, att agera så att Ryssland gav bort den makt som de i självaste verket gick till krig för att behålla för att stävja de lokala krafterna i Tjetjenien. Rättvisan i Tjetjenien har nu stagnerat till en situation där de ryska federala lagarna har svårt att finna legitimitet och appliceras utan ignoreras snarare i delrepubliken som fortfarande strävar efter en utökad självständighet. Detta har skapat incitament till den nuvarande ryska presidenten Dimitrij Medvedev att driva en annorlunda politik, eller nyinstitutionalisering, som ska motverka den ”*systematiska maktkrisen*” inom vilken klaner gör upp för att styra ett land som är genomsyrat av korruption, laglöshet och helt utan någon ekonomisk tillväxt.⁸

⁷Sakwa Richard, *The revenge of the Caucasus: Chechenization and the dual state in Russia*, 2010: “Chechenization represented a retraditionalization of Chechen politics within the framework of national allegiances, rejecting what were considered alien forms of Islam while incorporating a new spirit of militancy... It also entailed an exacerbation of the flaws in the Russian constitutional process. A degree of “Chechenization,” defined as the subordination of law to power within the framework of segmented regionalism, was inherent in the Russian political system from the early 1990s; and the exercise of prerogative powers weakened the contrary drive for constitutionalism”.

⁸Blandy (Galeotti), *The Politics of Security in Modern Russia*, New York, 2010, s. 100.

3. Teori och frågeställning

Vår studie försöker besvara de problem som Mevdedevs nyinstitutionalisering möter i Tjetjenien; närmare bestämt beskriva hur institutionerna resonerar kring förändringar och omstruktureringar i allokeringen av strategiska resurser och den politiska makten. Vi har utgått från ett aktörorienterat perspektiv där vi använt oss av de strukturfunktionella teorierna Historical Institutionalism (HI) och Rational Choice Institutionalism (RC) som är två från varandra fristående teorier ur nyinstitutionalismen och som argumenterar för hur man bör förstå institutioners strukturer och beslutsmekanismer. Vi söker att studera *varför* institutioner agerar såsom de gör. De separata synsätten är valda för att medföra det gemensamma resonemang⁹ som resulterar i att vi kan uppfatta *institutioner* på liknande sätt, men med de varierande förklaringsmodellerna uppstår det olika tolkningar om vilka faktorer som påverkar en institution till att denna väljer att agera/reagera på ett speciellt sätt.¹⁰ Det är denna teoretiska skillnad, som resulterar i olika verklighetsuppfattningar, som har genererat denna studie. Vår undersökning söker därför hur dessa två motstridiga teorier kan förklara det valda fallet. Den utvalda frågeställning är en produkt av många viljor om hur man bäst kan undersöka detta fenomen och ställs på följande sätt:

- ***Begränsar eller möjliggör de, av Putin genererade institutionerna Medvedevs officiella tjetjenienpolitik enligt de teoretiska grunderna inom Historical Institutionalism och Rational Choice?***

Vi är medvetna att institutioner kan tolkas olika flera olika sätt. Vi har valt att grunda frågan ur ett neoinstitutionalistisk synsett som utgår ifrån att institutionerna är socialt konstruerade fenomen som ständigt söker en förmåga att överleva. De argumenterar vidare om individens samspel med institutioner och att interaktionen mellan individ och institution kan påverka båda aktörernas¹¹ beteende. Mot denna bakgrund finns det grundläggande likheter i hur båda teorierna uppfattar institutioner och dess potentiella inverkan i interaktionen mellan individer och institutioner. Därav har vi utgått från en sorts gemensam riktlinje för att definiera begreppet institution och vår uppfattning av detta begrepp beskrivs bra i Guy Peters bok *Institutional Theory in Political Science* som:

”Rules used by individuals for determining who and what are included in decision situations, how information is structured, what actions can be taken

⁹ Presenteras i samband med diskussionen om hur vi uppfattar institutioner som presenteras efter frågeställningen.

¹⁰ Morlin (Pierre *et al*), *Debating Institutionalism*, Manchester, 2008, s. 188.

¹¹ Här pratar vi om en institution som en aktör, men detta är enbart en företeelse innan vidare teoretisk breddning som kommer nedan.

and in what sequence, and how individual actions will be aggregated in to collective decisions... all of which exist in a languageshared by some community of individuals rather than as physical parts of some external enviroment.”¹²

3.1 Historical Institutionalism

Historical Institutionalism(HI) argumenterar för att institutioner till viss del är regelbundna till en viss struktur och policys som introduceras vid institutionens grundande/framväxt. Man definierar institutionerna som *path dependent* utifrån dess tidigt utlagda intentioner. För att bryta den inhemska policyn och förändra dess progression måste det därför tillfogas en stark förändringskraft som kan övervinna det interna motståndet mot utveckling och förändring.¹³ Valet av teorin är grundat utifrån det tema vi valt att studera; hur man ska förstå den utvecklingsprocess som institutionerna i Tjetjenien tenderar att forma åt sig själv över tid, vilket enligt HI förklaras genom att återspegla aktioner/reaktioner med tidigare beslut och policys. HI menar att om man ska förstå hur en institution i till exempel Tjetjenien resonerar så krävs en förståelse för vilka normer och vilka självuppfattningar den besitter.¹⁴

HI har sin styrka i att förklara varför institutioner kan bedriva ett långvarigt motstånd mot att utvecklas i strävan efter att motverka en transformering till någonting som går emot dess *path dependence*-strukturer. Kritiken mot denna teori angriper främst dess svårigheter att falsifieras, då teorin har en förmåga att ur historien finna faktorer som kan påverka institutioner. Teorin tenderar även att ha en viss oförmåga att förklara varför aktörer har intresse av att förändra strukturer och beteenden, utan antar gärna ett ställningstagande: *det hände för att det var tvunget att hända utifrån de historiska utgångspunkterna.*¹⁵

3.2 Rational Choice institutionalism

Rational Choice Institutionalism (RC) menar att institutionen som man studerar, inte bara styr sina egna val, utan är en som också måste ta hänsyn till andra subjekt. RC argumenterar med andra ord att institutioner är dynamiska aktörer som ständigt söker maximal nytta utifrån deras objektiva och materiella förhållande, och fattar rationlla beslut efter dessa kalkyler.¹⁶ Institutionerna i Tjetjenien bör därför ses som ett verktyg som skapas och drivs av de individer som genom institutionens funktioner kan påverka den individuella situationen i en högre grad än vad dena individ hade möjlighet till att göra i en situation utan institutioner. RC

¹² Peters B Guy, *Institutional Theory in Political Science: The New Institutionalism*, London, 2005, s. 58.

¹³ Ibid, s 19-20.

¹⁴ Ibid, s. 73-74 & Pierre *et al*, *Debating Institutionalism*, Manchester, 2008, s. 218.

¹⁵ Peters B Guy, *Institutional Theory in Political Science: The New Institutionalism*, London, 2005, s. 82-85.

¹⁶ Ibid, s. 72.

argumenterar därmed att man ska förstå de tjetjenska institutionerna utifrån de aktörer ("Principal") som påverkas av institutionens tillstånd och dess effektivitet utifrån den nytta som institutionen ("Agent") presterar i förhållande med dess förutsättningar.¹⁷ Teorin grundar sig på det rationella tänkandet som antas präglas av *självständighet* och *egosim* hos varje aktör och institution; att dessa självständigt söker maximal nytta, utan att bejaka närliggande och interagerande institutioner. Detta medför att varje institution, samt de individuella ledare för dessa, antas ständigt strävar efter att säkerställa sina självintressen som ex. *makt*, *säkerhet* och *pengar* etc. och kommer att agera utifrån detta resonemang och inom de "regelverk" som bygger upp institutionerna fram tills dessa inte längre är *nyttomaximerande*.¹⁸ Detta koncept bygger på att individen eller institutionen har värderande preferenser som styr sitt agerande. Alltså att beteendet styrs av vad institutionen eller individen prioriterar. Detta gör att en institution i Tjetjenien som prioriterar maximal makt kommer antagligen skilja sig i struktur och agerande än de som drivs av ett intresse att generera maximala ekonomiska vinster.

RC har sin styrka i att förklara varför institutionella förändringar sker och i sin beskrivning av hur man ska förstå dynamiken inom institutioner.¹⁹ Kritiken mot Rational Choice riktar sig främst mot dess matematikfetischism som kan finna bevis och argumentera för en förklaring som bygger på svaga empiriska bevis samtidigt som man i strävan efter en förklaringsmodell har skalat av och simplificerat institutioners interna dynamik, vilket skapar trovärdighetsproblem om man jämför teorin med andra typer utav institutionell teori.²⁰

¹⁷Peters B Guy, *Institutional Theory in Political Science: The New Institutionalism*, London, 2005, s. 56 & Jönsson & Tallberg (Pierre et al), *Debating Institutionalism*, Manchester, 2008, s. 89-90.

¹⁸ Peters B Guy, *Institutional Theory in Political Science: The New Institutionalism*, London, 2005, s. 48.

¹⁹Ibid, s. 79.

²⁰Ibid., s. 67-68.

4. Metod

Vi ställer i denna studie en antagen hypotes att situationen inom den ryska politiken är att:

- *Putins tidigare tjetjeniseringspolitik har genererat institutioner inom det tjetjenska samhället som nu tenderar till att motverka de politiska ambitioner som lyfts fram av den sittande ryska presidenten Medvedevs politik.*

Denna hypotes har vi sedan försökt besvara genom att söka efter institutioner i Tjetjenien som har uppkommit under Putin och som borde ha fått konsekvenser för den nuvarande ryska president Medvedevs politik som är riktad mot delrepubliken Tjetjenien. Konkret betyder detta att vi har analyserat litteratur om Tjetjenien och institutionsbyggande där vi genomförde en kumulativt beskrivande och kvalitativ analys av ett urval av de institutionella preferenser som uppkom i Tjetjenien under Putins tid som president och sett hur interaktionen sett ut jämfört med det som har uppfattats som Medvedevs och Moskvas nuvarande preferenser.

Studien har på grund av sin karaktär bedrivits i två steg för att undersöka *om de Putin genererade institutionerna begränsar eller möjliggör Medvedevs officiella tjetjenienpolitik?* utifrån de två separata teoriernas aspekter.

4.1 Historical Institutionalism

Utifrån HI har vi försökt hitta den starka förändringskraft som påverkar de tjetjenska institutionernas agerande, dvs. den kraft som lyckas bryta mot de starka normer eller de självuppfattningar som de lokala institutionerna besitter. Vi har också försökt att se på hur institutionerna i Tjetjenien har lyckats bedriva ett långvarigt motstånd mot att utvecklas emot dess *pathdependence*. Med andra ord: om Medvedev lyckats förändra institutionerna eller om de fortfarande agerar utom hans kontroll. Därigenom kan vi säga någonting ur ett HI perspektiv om vilka institutionella preferenser tenderar att vara lättare och svårare att förändra för Medvedev och den nuvarande ryska administrationen.

4.2 Rational Choice

Utifrån Rational Choice teorins utgångspunkter har vi valt att undersöka ifall det har funnits skillnader mellan Medvedevs preferenser, som han med sin politik vill maximera genom att införliva dessa i de tjetjenska institutionernas mål, med de preferenser som de aktörer som i skrivande stund besitter maktpositioner inom dessa institutioner sedan Putins *tjetjeniseringspolitik*.

Preferenserna beskrivs i termer av närliggande karaktär som: *makt, ekonomisk vinning, religiösa värderingar, politiskt deltagande, frihet* och värderas utifrån normer som vi finner i den kvalitativa granskningen av materialet. För att finna dessa värden granskades och värderades litteratur om Medvedevs och de av Putin genererade institutionernas politik i Tjetjenien. Resultaten som uppkommer och presenteras antas vara Medvedevs officiella, eller de av Putin genererade institutionernas, preferenser för sin politik, men det är inte denna studiens uppgift att värdera hur dessa preferenser prioriteras inom den politiska atmosfären hos aktörer.

Att finna de tjetjenska aktörernas preferenser har varit en något svårare uppgift, då dessa inte har behandlas i samma utsträckning i litteraturen som den sittande ryska presidenten. Vi har därför utgått ifrån RCs ursprungsidé: institutioner/agents tenderar till att agera i stor utsträckning till sina principals önskemål. Därmed har vi lyckats argumentera för att de tjetjenska institutionernas agerande återspeglar Putins (när han var president) och till exempel Kadyrovs preferenser, och genom att försöka analysera dessa ageranden så har vi lyckats argumentera för vilka preferenser som genomsyrar verksamheten.²¹

I de fall då vi misslyckats, har vi lagt fokus på Putins preferenser ifall litteraturen kan styrka dennes inblandning och påverkan i institutionens agerande och aktörernas åsikter. Även här, har vår ambition varit att enbart framställa preferenser utan att förmedla någon prioritering bland dessa ifall det inte är nödvändigt för att påvisa en skillnad mellan dessa och Medvedevs preferenser.

4.3 Operationalisering

Som i alla undersökningar så finns det också brister i hur detaljerat vår undersökning kan observera, bearbeta och beskriva olika faktorer, synsätt osv. Kritik kan i angränsning med RC och HI vara att vår undersökning enbart kan fokusera på Medvedevs officiella politik och att vi utifrån den kommer få en fabricerad bild av de preferenser som bedrivs från Kreml. Vår förmåga att uppskatta preferenser är begränsad till det omfång utav utvalt material och bygger på en bedömning av innehållet av dess data. De utvalda preferenserna är ett urval som vi valt att göra då vi anser att dessa bäst illustrerar de värden som detta problem grundar sig i samtidigt som det finns andra värden som skulle vara intressanta att undersöka som är kopplade till samhällets utveckling eller förfall, men detta är utanför denna studies begränsning. Det urval som gjort är till för att på enklast möjliga sätt strukturera preferenser

²¹Torell J Svensson A, *Att fråga och svara*, Malmö, 2007, s. 49: Detta kännetecknas av den klassiska studietesen *om A så B och därmed; om B så A*.

på ett jämförbart sätt.²²

När det kommer till tidsaspekten har vi begränsat oss från oktober år 2002 till dagens datum när Medvedev verkar som president. Vi har gjort det då oktober år 2002 var en sorts brytpunkt när det kommer till Tjetjenien, då det pågick en medlingsprocess, om Rysslands roll i det tjetjenska samhället, som avbröts på grund av terrordådet vid Dubrovka teatern i Moskva.²³ Resultatet blev att Putin ihärdigt började bedriva en ny centraliserings (vertikal) och decentraliserings (horisontal) maktpolitik som kallas *tjetjenisering*. Att vi väljer denna tid beror på att vi vill se hur den ryska *tjetjeniseringen* efter kriget sett ut. Ett problem som kan uppstå med tidsuppdelningen är att *tjetjeniseringen* även handlar om att gå tillbaka till traditionella institutioner som redan har varit etablerade i samhället långt innan kriget. Det gör att vi kan ha svårigheter med att se om institutionerna verkligen har uppkommit i samband med Putins tjetjenisering eller om de redan funnits tidigare i Tjetjenien. Vi är medvetna om detta och har haft det i åtanke, men på grund av studiens omfattning och att vi har som uttalad avsikt att studera tiden före Putin så valde vi att inte att fokusera på tiden före 2002.

Då vi isolerade institutionerna som uppkommit i Tjetjenien under Putins tid som president såg vi på interaktionen mellan dessa och de institutioner som har utvecklats eller som Medvedev vill att ska utvecklas i Tjetjenien efter det att han tillträtt som president.

Det som har undersökts är aktörernas rationella överväganden och de uppfattade normerna i ett händelseförlopp där Medvedev vill förändra det postkonfliktuella Tjetjenien till någon som mer liknar en liberal demokrati.

²² Teorell J, Svensson A, *Att fråga och att svara*, Malmö 2007.

²³ Sakwa Richard, *The revenge of the Caucasus: Chechenization and the dual state in Russia*, 2010.

5. Undersökning

5.1 Dimitri Medvedev

Medvedev har belyst att den allmänna stagnationen och uppvaknandet av nya oroligheter i Tjetjenien snarare är ett resultat utav de socioekonomiska problemen i samhället snarare än den rådande islamiseringen.²⁴ Med hjälp av den informationen som framförs i Kozak Kommissionens rapport har Medvedev sökt rötterna till den systematiska kris i Tjetjenien som finner sin grund i den totala avsaknaden av tillväxt och det monopol av politiska och ekonomiska resurser som begränsas till en klan.²⁵ Rapporten lades fram redan under Putins styre, men Medvedev blir den första aktören som på allvar pratar om nyttan av att transformera allokeringen av resurser i Tjetjenien, och lägga nya grunder för ett mer demokratiskt styre.²⁶ I det strategiska uttalande som presenteras i *Russian National Security Strategy untill 2020*²⁷ diskuterar president Medvedev i ett helt eget avsnitt vikten av att bekämpa fattigdom och att kampen mot korruption och organiserad brottslighet börjar med att höja allmänhetens levnadsstandard genom att effektivisera allokeringen av resurser till allmänheten och skapa möjligheter för utbildning och sjukvård för dess individer.²⁸

5.2 De av Putin genererade postkonfliktuella institutionerna i Tjetjenien

De ryska myndigheterna påstod 2002 att kriget var slut och att den politiska processen av *normalisering* hade satts igång för att återupprätta ett civilt styre i Tjetjenien, var de officiellt från Moskva överlät delrepubliken en betydande självbestämmanderätt i och med en ny konstitution som tillät dem att annordna president- samt parlamentsval för delrepubliken. Men utvecklingen kom inte att gå den väg som man officiellt påstod att man ville. Det kan ha berott på massakern av skolbarn i Beslan. Istället togs den lokala makten från folket i Tjetjenien och gavs vidare till centralmakten i Moskva:

“Subsequently it was announced that regional governors would from now on be appointed by the president himself (subject to ratification by regional parliaments). It was explained that the aim was to preserve the territorial integrity of the state, and that candidates for the post of the governor should be cultivated in the localities and acquire the relevant experience of practical work in both federal centres and in the localities. In other words they would be bound

²⁴Blandy (Galeotti), *The Politics of Security in Modern Russia*, New York, 2010, s. 103.

²⁵Ibid, s. 100-101.

²⁶Sakwa, *The revenge of the Caucasus: Chechenization and the dual state in Russia*, 2010.

²⁷Översättningen till engelska återkommer i flertalet versioner, ex. *Russian National Security Strategy through to 2020* etc. Digitaliserat dokument tillgänglig på originalspråket: <http://www.scrf.gov.ru/documents/99.html>,

²⁸Schröder, *Russia's National Security Strategy 2020*, 2009.

to the centre and not simply serve the interests of their region.²⁹»

Putin gjorde detta för att kunna förbättra kontakten mellan den centrala och regionala lagstiftningen och för att tackla den segmenterade regionalismen som hade uppkommit efter år av stridigheter i Tjetjenien.

Normaliseringen av Tjetjenien efter det andra Tjetjenienkriget var planerat att konsolideras i samband med det manipulerade³⁰ tjetjenska presidentvalet år 2003 och installationen utav, den från Moskva utvalda, Akhmad Kadyrov som president.³¹ De tidigare presidenterna hade misslyckats i sin uppgift att återupprätta Moskvas ambitioner över stabilitet, då deras kontroll av lokala resurser och maktfaktorer varit allt för svaga för att kunna användas effektivt. Dessa faktorer skulle göra det omöjligt för vilken rationell och pragmatisk president som helst att vara kapabel till att införa ekonomisk tillväxt och utveckling i ett samhälle där existensen utav den extrema otåligheten bland befolkningen blir en fråga över liv och död.³² I och med Putins tjetjeniseringspolitik skapas förutsättningarna för ett effektivt presidentstyre som gick ut på att centralisera förfogandet av säkerhetsstyrkor, pengar och naturresurser etc. till den lokala presidenten istället för att dirigeras från Moskva. Denna process skapade en typ av politisk självständighet i Tjetjenien för de aktörer som blev utplacerade i maktens korridorer i Grozny, vilket i stor utsträckning var medlemmar utav president Kadyrovs klan, *Benoy*.

Lägg därtill att Moskva avskaffade de lokala guvernörsvälerna år 2004 som också hjälpte till att stärka den vertikala makten från Putin till de lokala ledarna i Tjetjenien, men samtidigt förstärkte det parallella *skurk*-liknande lokala styret som nämndes ovan.³³ Men Kremls vision om en stabil utveckling för det samhälle som nu hade fått helt nya förutsättningar, grusas då Akhmad Kadyrov blir mördad i Maj år 2004.³⁴ Putin betänker sin situation och resonerar kring hur den önskvärde representanten i Tjetjenien bör vara:

"[T]he question now depended not so much on the person who could win a presidential election, but on the (s)election of a person who had the ability, strength of purpose and other personal attributes to ensure stability after victory at the polls. They needed a person in the same mould as the late president Kadyrov himself, determined, ruthless and strong.³⁵»

I Akhmad Kadyrovs arvinge och son, Ramzan Kadyrov, finner Putin sin kandidat. Den symboliska

²⁹Patman Robert G, *Globalization and conflict, National Security in a new era*, New York 2006, s. 163.

³⁰Bacon Edwin et al *Securitising Russia; The domestic Politics of Putin*, Manchester, 2006, s. 64.

³¹Wood Tony, *Chechnya; The Case for Independence*, London, 2007, s. 103.

³²Blandy (Galeotti), *The Politics of Security in Modern Russia*, New York, 2010, s. 91.

³³Sakwa, *The revenge of the Caucasus: Chechenization and the dual state in Russia*, 2010.

³⁴ Bacon Edwin et al, *Securitising Russia: The Domestic Politics of Putin*, Manchester 2006, s. 65.

³⁵Blandy (Galeotti), *The Politics of Security in Modern Russia*, New York, 2010, s. 96.

gesten att utnämna honom skulle kunna indikera att Moskva inte förutsätter några förändringar bland sina ambitioner utan står kvar i den redan uttalade tjetjeniseringspolitiken. Det politiska styret i Tjetjenien koncentreras i fortsättningen tydligt till Kadyrovs och dennes klan *Benoy*s anhängare. Bakom fasaden för den politiska utvecklingen muterade Putins tjetjenisering allt snabbare till en kadyrovisering, och fastän den allmänna majoriteten av befolkningen inte stödjer administrationen, fick denne fria händer att experimentera med reformer och lagförslag som gradvis kommer att förstärka det redan konsoliderade maktmonopolet som Kadyrov innehar.³⁶ Men Moskvas återhållsamhet kan förklaras med dess framgångar i att skapa nya institutioner och dess nya möjligheter att påverka i Grozny:

”Putin’s new federalism entailed a range of institutional innovations, but above all a new philosophy of central-regional relations. The old segmented regionalism was undermined, although far from overcome, but the new federalism was very much a top-down process of political reform. His reform of the federal system was full of ambiguities and paradoxes. The struggle for the “dictatorship of law” entailed a centralization that could be construed as an attack on the devolved prerogatives of federal subjects; yet the Kremlin was always ready to engage in ad hoc arrangements and deals in exchange for political stability and the delivery of the appropriate votes.”³⁷

Detta parallella maktsystem öppnade med andra ord dörren för en tjetjensk regim under Kadyrov som karaktäriserades av en mix av ”Stalinism, Sufi Islam och tjetjensk nationalism. Den tjetjenska konflikten hade alltså officiellt lösts genom att det i Tjetjenien uppkom en sultan med klientförhållande till Moskva.³⁸

När det kommer till de ekonomiska institutionerna i Tjetjenien är utvecklingen minst sagt delad då Kadyrov till exempel har försökt att förbättra sitt offentliga anseende genom att kräva att Tjetjenien ska bli en fri-ekonomisk zon. Men detta krav har sammanfallande ställts i samband med att han velat förbättra de egna affärsintressena, där ibland hans personliga bensinmackskedja vars namn är ”ledaren”³⁹. Kadyrov har också lyckats till en viss del när han efter en viss tvekan från Moskva, fick öppna en internationell flygplats i Grosnyj i december 2009.⁴⁰ Men man kan också ifrågasätta om Kadyrovs klan *Benoy* faktiskt har något intresse av att ge sin egen befolkning en bättre ekonomisk utveckling när de verkar vilja ha allt enbart för sig själva:

³⁶Wood Tony, *Chechnya; The Case for Independence*, London, 2007, s. 167.

³⁷Sakwa, *The revenge of the Caucasus: Chechenization and the dual state in Russia*, 2010.

³⁸ Ibid.

³⁹ Wood Tony, *Chechnya; The Case for Independence*, London, 2007, s. 167.

⁴⁰Sakwa, *The revenge of the Caucasus: Chechenization and the dual state in Russia*, 2010.

”Among the many reasons for Kadyrov’s lack of popular support is the racketeering which has come to characterize his rule. The civilian populace is regularly shaken down – several schools reports *kadyrovtsy* [enhet ur kadyrovs paramilitär styrkor] demanding fifty rubles from each teacher to fund the referendum in 2003; similar donations were extracted to pay for the statue to Akhmad Kadyrov, and for Ramzan’s birthday celebrations. Neither are officials exempt: on the contrary, public servants are actively required to pay regular tribute to ensure continued tenure.”⁴¹

Detta är i stark kontrast till Medvedev ambitioner. Han har försökt och även lyckats till en viss del att balansera det ekonomiska maktmonopolet som Kadyrov faktiskt haft i Tjetjenien med socioekonomiska strategier där fokus har lagts på humankapital iform av utbildning samt nya ekonomiska möjligheter och skapa jobb för unga.⁴² Medvedev har till och med antytt att han helt och hållet vill få bort Kadyrovs inflytande från den tjetjenska ekonomin:

”Medvedev acknowledged that “There is a lot of money in the region. That is why a financial manager is needed, as opposed to just a hard man” (Vatchagaev, “New Federal District”). The barb was clearly directed against Kadyrov. Khloponin’s appointment created a counter-balance to Kadyrov’s power within Chechnya and acted as a bulwark against this regional ambitions. Medvedev thus reasserted at least the principle of balance within the dual state.”⁴³

Men frågan är hur långt Medvedev kommit med sin politik och om han har möjlighet att förändra institutionerna på bekostnad av Kadyrovs ekonomiska maktmonopol, eftersom det i praktiken skulle vara kritik mot Putin:

”Even putting aside current financial constraints on the federal budget, addressing these challenges would require not just a reversal of current counter-insurgency strategy (implicitly criticising Putin in the process) but also a new cast of local leaders and agents.”⁴⁴

Tjetjeniseringen, som gjorde att all opposition mot Kadyrov eliminerades, resulterade även att rättsinstitutionerna blev lidande. Kadyrov fick som sagt auktoritär makt av ett Moskva, under Putin, som då hamnade i en beroende ställning. Det resulterade i att man från Moskvans håll hjälpte till så att de politiska och juridiska kontrollmekanismer som fanns i den federala lagstiftningen, fick stiga åt sidan, enbart för att hålla Kadyrov nöjd:

”Although laboriously attending to the formal nice ties of the constitutional

⁴¹ Wood Tony, *Chechnya; The Case for Independence*, London, 2007, s. 167.

⁴² Galeotti Mark, *The Politics of Security in Modern Russia*, New York, 2010, s. 141.

⁴³ Sakwa, *The revenge of the Caucasus: Chechenization and the dual state in Russia*, 2010.

⁴⁴ Galeotti Mark, *The Politics of Security in Modern Russia*, New York, 2010, s. 141.

order, constitutionalism and the rule of law were repudiated.”⁴⁵

Hållningen från Moskva har reviderats sedan Medvedev blivit president eftersom han har försökt förändra denna situation genom att han förespråkade en mer liberal konstitution för Tjetjenien som mer ska överensstämma med den federala lagstiftningen. Men i verkligheten har det motsatta hänt, och makten har haft en utveckling där den förskjutits ytterligare till Kadyrov.⁴⁶ Det har gjort att schismen mellan Moskva och Groznyj troligtvis ökat så att Putin också börjat bedriva samma rättsliga politik som Medvedev:

”In a further implicit rebuke to Kadyrov, Putin stressed the need to provide protection for human-rights activists in the region. In a meeting on 16 February 2010 with the president of the World Bank, Robert Zoellick, Medvedev signaled that the bank could be invited to help in the development of the North Caucasus, a retreat from Russia’s longstanding policy of isolating the region from the rest of the world. It was clear that the Kremlin had decided to restore balance to the dual state in the region.”⁴⁷

Men om detta lyckats, återstår att se.

Därtill har de religiösa institutionerna radikaliserats och förstatligats, den fria pressen har motarbetats och yttrande friheten har nästan helt och hållet tystats ned. När det kommer till de religiösa institutionerna representerade tjetjeniseringen en utveckling som tagit avstånd från en tidigare mer avspänd och rätt sekulariserad Sufism. Istället utvecklade Kadyrov en ny typ av militant islamistisk extremism:

”Reflecting his own beliefs, as well as to outflank the jihadists, Kadyrov promoted the radical Islamization of the republic. The rather secularized and relaxed forms of Sufism now gave way to a new militancy that reflected the spirit of Wahhabism that it rejected at the political level.”⁴⁸

Den nya hållningen har också kunnat observeras i praktiken då Kadyrov, i motsats till den federala ryska konstitutionen som är religiöst sekulär, har försökt att stärka sin islamska trovärdighet genom att deklarerat att koranen måste läsas i skolan och att det är förbjudet med spelapparater och alkohol samt att kvinnor inte får visa sig utan slöja i TV eller i officiella byggnader.⁴⁹ När det kommer till yttrandefriheten så har flera alternativa röster inom Tjetjenien tystats ner av Kadyrov med Kremles godkännande, eftersom även den tjetjenska

⁴⁵Sakwa, *The revenge of the Caucasus: Chechenization and the dual state in Russia*, 2010.

⁴⁶Ibid.

⁴⁷Sakwa, *The revenge of the Caucasus: Chechenization and the dual state in Russia*, 2010

⁴⁸Ibid.

⁴⁹Wood Tony, *Chechnya: The Case for Independence*, London, 2007, s. 167.

diasporan i Moskva tystnat.⁵⁰ Det samma gäller även för pressen som censureras i delrepubliken:

“For example, when liberal/business newspaper Kommersant-Daily published an interview with Maskhadov shortly before his death, in which he declared a ceasefire by Chechen fighters, the newspaper immediately received an official warning from the Federal Service for the Enforcement of Media Legislation for violating anti-terrorism legislation.”⁵¹

⁵⁰Sakwa, *The revenge of the Caucasus: Chechenization and the dual state in Russia*, 2010.

⁵¹Patman Robert, *Globalization and conflict, National Security in a new era*, New York 2006, s. 164.

6. Resultat

6.1 Historical Institutionalism

Det vi kan se utifrån ett (HI) perspektiv är att tjetjeniseringen som skulle ge makt åt Kadyrov för att han skulle gå Moskvas institutionella ärenden har inte helt infriats. I sig har Moskva lyckats skapa en auktoritär ledare, men de har inte lyckats förändra de starka normer och traditioner som gör att Kadyrov i första hand prioriterar hans egen klans ärenden. Den starkaste indikationen på detta är när man ser hur det parallella och lokala maktsystemet agerar helt i motsatt till de federala lagarna. I och för sig har det varit Moskvas önskan, men vi kan se tendenser att när Medvedev och till och med Putin idag försöker genomföra liberala reformer eller prövar att balansera den federala makten med den lokala makten så bemöts dessa försök med stora svårigheter och där utvecklingen i slutändan går åt ett håll som tenderat att endast maximerar Kadyrovs intressen.

Ett tydligt exempel i hur man kan observera detta långvariga motstånd är i hur Putins tjetjenisering har förändrats till en kadyrovisering. Då Moskvas avskaffande de lokala guvernörsvälerna år 2004 stärktes den vertikala makten, men samtidigt förstärktes den horisontala makten hos Kadyrov.

När det sedan kommer till hur Medvedev lyckats förändra de Putin generade ekonomiska institutionerna så har det gått bättre. Här tenderar det att finnas en starkare förändringskraft hos Medvedev för att bryta mot den rådande *path dependence* som finns hos institutionerna. Konkret kan man se det i hur Medvedev har lyckats att till en viss del införa och etablera sina liberala socioekonomiska strategier på bekostnad av Kadyrovs maktinflytande som har genererats av Putins tidigare politik.

Inom rättsväsendet verkar det som att de lokala normerna inom institutionerna fortfarande agerar. Men det ska bli intressant att följa, fastän man inte idag kan säga någonting om Putin och Medvedev lyckas övertyga Kadyrov, om det är nödvändigt att i fortsättningen ha ett rättskydd för aktivister som jobbar för mänskliga rättigheter.

Angående islamiseringen av Tjetjenien så verkar det som att dagens Kreml med Putin som premiärminister och Medvedev som president accepterar alternativt blundar för den allt mer radikala islamistiska politik som Kadyrov bedriver. Det är intressant då Moskva själv har sagt att de deltar i det internationella kriget mot terrorism och är motståndare till alla former av extremistisk islamisering, och då speciellt tjetjensk radikaliserings. Men det handlar om krafterna som under kriget motsatte sig det ryska styret, och Kadyrov var under det senaste

kriget Moskvas egen man. Brotten mot pressfriheten och yttrandefriheten blundar man också för, men det är inte någon överraskning eftersom det verkar vara praxis i hela det federala Ryssland. Därigenom kan man inte ur ett (HI) perspektiv säga så mycket om hur Moskva kan förändra de religiösa, pressfrihets och yttrandefrihetsinstitutionerna som finns i Tjetjenien eftersom detta kanske inte är deras egentliga önskan, fastän de strider mot den sekulära ryska grundlagen.

6.2 Rational Choice

Det tjetjenska samhället kan alltså beskrivas som ett hierarkiskt system som leds utav en privilegierad, maktcentrerad, minoritet av klanen Benoy med president Kadyrov i spetsen. Dessa aktörer förväntas agera rationellt för att bibehålla sin nuvarande position och materiella förmögenhet från det nollsummespel som utspelar sig i det Tjetjenien som präglas av egoism och frånvaro utav rättvisa. Kadyrovs roll i det tjetjenska samhället står idag relativt säkert då Putins politik innebar att man systematiskt bearbetade bort de legitima motståndarna mot den nya administrationen. Den tidigare strukturen av *check and balances* inom delrepubliken eroderades bort av Moskvas politiska ambitioner vilket resulterade i att Kadyrovs position stärktes medan de få institutionerna som kunde motstånd minskade.⁵² Konsekvenserna utav detta blev att Kadyrov tog sig mer och mer frihet att, trots hans *lojalitet* mot Moskva, prioritera sina egna vinningar och såg till att gagna den egna klanen.⁵³

”In theory, the person appointed would have an unshakeable loyalty to the federal centre and not to the dominant clan. In practice, though, a person that adapted to the situation in a senior post in Chechnya became not so much an instrument of Kremlin but an advocate of the ruling clan.”⁵⁴

Tjetjenien kan bäst beskrivas som ett militariserat samhälle, där de paramilitära styrkorna, lojala till administrationen, står över lag och rätt. Utveckling och etablering av nya institutioner som kan fungera som plattformar för ett organiserat motstånd motarbetas av det autoritära system, som med sin personliga politiska makt har möjlighet att påverka alla beslut.⁵⁵

Utifrån denna verklighet finner vi att de *accepterade* och existerade institutionerna, som kvarstår eller uppkommit i det tjetjenska samhället efter Putins inbladning i delrepubliken, förstärker den sittande minoritetens styre. Ur den struktur som råder argumenterar vi för att

⁵²Sakwa Richard, *The revenge of the Caucasus: Chechenization and the dual state in Russia*, 2010.

⁵³Blandy (Galeotti), *The Politics of Security in Modern Russia*, New York, 2010, s. 98.

⁵⁴Ibid, s. 97.

⁵⁵Wood Tony, *Chechnya; The Case for Independence*, London, 2007, s. 202.

man bör uppfatta de nollsummespel som är gällande för den regerande gruppen, som fått sin position och sin nuvarande makt tilldelad av Moskva och inte utav den befolkning som de har i uppgift att *kontrollera*. Genom att uppfatta detta nollsummespel finner vi hur man i Tjetjenien söker att beskydda de preferenser som ur texterna motiveras i liknande karaktärsdrag som att säkra den centrerade politiska makten. Med hjälp av institutioner som verktyg begränsar man allokeringen av ekonomiska, politiska och fysiska resurser för att förhindra allt potentiellt motstånd som annars skulle riskera kunna underminera administrationen. Den rationella individen tordes i ett scenario av enbart absolut vinning eller absolut förlust alltid fokusera på att beskydda sina ägor och söka att maximera sina resurser. Med detta förklaringsätt kan vi föra argument om hur Kadyrov och hans följe strukturerar de institutioner i Tjetjenien på ett sätt som grundas i mer ickeliberalska, egocentriska teorier som *realism* och *neorealism*.⁵⁶ Den systematiska centraliseringen utav makt och resurser till den utsedda representanten för Moskva i Tjetjenien har paradoxalt sett skapat detta nollsummespel då man skapade förutsättningar för autoritärt styre snarare än möjligheten för de politiska enheterna att diskutera och kompromissa fram lösningar som gynnar flera parter, dvs. plussummespel. Därmed argumenterar vi för att Kadyrov och hans närmaste politiska medarbetare i sina roller som principals inte ser någon ökad effektivisering eller betydande nyttomaximering för sina preferenser vid eventuella liberaliseringar utav de agents (institutioner) som redan finns aktiva används i samhället. De preferenser som styr deras beteende antas uppnås till en tillfredställande grad utan att möta något strukturellt motstånd. De enstaka framgångarna för Medvedev med att liberalisera de ekonomiska strukturerna i Tjetjenien kan bäst beskrivas som att denna utveckling ses som en potentiell möjlighet för Kadyrov att profilera sig ytterligare på samhällets ekonomiska tillväxt. Genom att tillåta en ökad ekonomisk aktivitet inom delrepubliken skapas det nya möjligheter för administrationen att bedriva ytterligare inkasseringar utav skatter och ökade konsumtionsintäkter. Möjligen går det även att argumentera för att förändringen beror utav att Medvedev prioriterar de ekonomiska preferenserna högre än vad denne prioriterar direkt politisk makt över Tjetjenien, medan de regerande principalsen i Grozny prioriterar den senare preferensen högre än ekonomisk *status que*, vilket har skapat ett incitament för administrationen i delrepubliken att ge efter för Moskvans ambitioner om förändringar i de ekonomiska institutionerna för att sedan kunna hävda att man fortfarande stödjer de *instruktioner* som ges av den sittande presidenten Medvedev. Detta skulle då kunna beskrivas som en variant utav ett plussummespel då båda

⁵⁶Morgenthau (Art & Jervis), New York, 2009, s. 7-14.

parter kan se på utvecklingen som någonting som gynnar den egna prioriterade preferensen i slutändan.

6.3 Slutsats

Ur undersökningen går det att tyda att hypotesen, där vi utgick från att Putins tidigare tjetjeniseringspolitik har genererat institutioner som tenderar att motverka Medvedevs politik, stämmer relativt överens med resultatet. I besvarandet utav studiens frågeställning kan man resonera ur HI att det starka motståndet mot Moskva har fortsatt som det alltid har gjort när man talar om institutionerna i Tjetjenien, eftersom normerna eller *path dependencen* varit så starka. Om det är för att det konstant har varit så i Tjetjenien, eller om det är normer som påverkats av Putin som Kadyrov enbart implimenterar är svårare att säga. Undantaget är som sagt de ekonomiska institutionerna, då de gamla institutionerna inte tenderar till att begränsa Medvedevs makt att kunna förändra, fastän Kadyrov fortfarande samlar in en sorts skatt/skyddspengar för sitt eget sällskap ur de redan hårt påfrestande individerna i det tjetjenska samhället. Istället verkar de förändrade och mera liberalt ekonomiska institutionerna gjuta en viss framgång i till exempel den socioekonomiska politiken i att generera nya ekonomiska möjligheter ur det tjetjenska humankapitalet då arbetsmarknaden stimuleras och vidare möjligheter för utbildning skapas för den tjetjenska befolkningen.⁵⁷

Ur RC teorin förklarar vi den uppstodda paradadoxen med Putins misslyckande i att skapa ett verktyg för ökad politisk legitimitet i delrepubliken Tjetjenien i och med sin tjetjeniseringspolitiken i samband med att man satte sitt hopp i personer vars preferenser inte överensstämde med Kremles mer än vad som var nödvändigt för att de skulle tilldelas den privilegierade makten över Tjetjenien. Man kan diskutera hur och varför Moskva resonerade som man gjorde i verkställandet utav sin tjetjeniseringspolitik, men detta är en diskussion vi inte ämnar ta i denna studie. Vi har i denna studie funnit argument för att förklara de motstånd mot politisk förändring som existerar i Tjetjenien, nämligen att de styrande principalsen; Kadyrov och klanmedlemmarna till klanen Benoy, tilldelades så stor maktkapacitet och så gynnsamma förutsättningar för att styra i Tjetjenien att värdet av att följa den av Moskvas utlagda politiska linje inte längre ansågs mest gynnsam, och med hjälp av de existerande institutionerna kunde dessa konsolidera deras ekonomiska och politiska positioner i samhället. Då dessa rationella aktörer upplever situationen som ett nollsummespel finner dessa ingen ytterligare nyttomaximering eller vidare vinning utav de nya idéer som Medvedev lyfter fram

⁵⁷ Notera att arbetslösheten i Tjetjenien är betydligt högre än i den ryska federationen allmänt, då det i Grozny uppskattas vara 73% av befolkningen som saknar arbete, medan arbetslösheten är mer eller mindre total på landsbygden. Wood, Tony *Chechnya; The Case for Independence*, London, 2007, s.172.

i sin mer liberala politik, utan upplever snarare dessa visioner som hotande förändringar som skulle medföra en ökad svårighet att kontrollera landet på samma autoritära sätt som man i Groznys administration har anpassat sig och sina institutioner till.

7. Diskussion

Studiens styrka ligger i att vi genom två olika teoretiska perspektiv har förklarat hur den institutionella processen i ett specifikt postkonfliktuellt samhälle kan se ut. Det har hjälpt oss att få in två olika sätt att se på hur institutioner tenderar att agera. I fallet Tjetjenien har studien visat med andra ord varför Moskva nu under Medvedev har så pass svårt att förändra de redan existerande strukturerna.

Därtill belyser studien kanske det viktigaste faktumet att Moskva inte riktigt har någon plan om vad som händer i Tjetjenien om de tröttnar på Kadyrov som det finns tendenser till, eller om han dör. Vem ska i ett sådant fall ta över Kadyrovs plats när Moskva med hjälp av Kadyrov har eliminerat all opposition. Blir det ett makt vakuum eller till och med ett nytt krig i det redan hårt drabbade området?

Studiens svaghet är antagligen den tolkning av institutionerna som topstyrda enheter, vars agerande enbart bygger på principalernas preferenser, och utmanas inte inom ett regelbaserat system. Förklaringen till denna syn på institutioner grundar sig i Tjetjeniens samhällsstruktur och moderna historia. Med närvaron av en maktcentrerad autoritet och närheten till konflikt i tid har de tjetjenska institutionerna inte utvecklats strukturellt så som vi är vana att se i ett liberalt och stabilt samhälle. Därtill kompliceras studien av det faktum att vi haft lite svårt att isolera vad som är Putins politik som president, vad kan definieras som hans politik som premiärminister och vad kan definieras som Medvedevs sanna politik? Det kan bara de som är helt införförstådda i utvecklingen i Ryssland ge ett tillfredställande svar på. Under granskningen av litteraturen fann vi även att en överväldigande majoritet av författarna till de material vi använt oss av ställde sig aktivt negativa till den utveckling som har skett i Tjetjenien. Under bearbetningen av materialet diskuterade vi den risken som därför har uppstått: att vår undersökning har blivit ett resultat av de värderingar som presenteras i materialets data. Vår förhoppning är att det använda omfånget av litteratur till denna uppsats har minimerat denna tendens, då vi anser att vår undersökning, liksom alla andra, inte kan avstå ifrån att bearbeta fakta ur andra verk för att stödja de argument vi i vår studie driver.

Utöver denna studie kunde man sedan gå vidare och fråga sig: *hur* kan Ryssland eller det tjetjenska folket återta initiativet i den tjetjenska politiken; vilka är de faktorer som gör Kadyrovs administrationen bunden till den ryska federationen och hur kan man använda dessa

för att skapa en situation där de styrande i Grozny antingen måste ta hänsyn till Moskvas ambitioner eller det egna folkets?⁵⁸

⁵⁸ Wood Tony, *Chechnya the Case for Independence*, London, 2007, s. 175.

8. Litteraturlista

- Bacon, Edwin & Renz, Bettina, *Securitising Russia: the domestic politics of Putin*, Manchester Univ. Press, Manchester, 2006.
- Bjereld, Ulf, Demker, Marie & Hinnfors, Jonas, *Varför vetenskap?: om vikten av problem och teori i forskningsprocessen*, 3., [omarb.] uppl., Studentlitteratur, Lund, 2009.
- Galeotti, Mark (red.), *The politics of security in modern Russia*, Ashgate Pub. Co., Farnham, Surrey, England, 2010.
- Hughes, James, *Chechnya: from nationalism to Jihad*, University of Pennsylvania Press, Philadelphia, Pa., 2007.
- Johannessen, Asbjørn & Tuft, Per Arne, *Introduktion till samhällsvetenskaplig metod*, 1. uppl., Liber, Malmö, 2003.
- Jonson L, Esenov M, *CHECNYA: The International Community and Strategies for Peace and Stability*, Stockholm 2000.
- Paris, Roland, *At war's end: building peace after civil conflict*, Cambridge University Press, Cambridge, 2004.
- Patman, Robert G. (red.), *Globalization and conflict: national security in a 'new' strategic era*, Routledge, London, 2006.
- Peters, B. Guy, *Institutional theory in political science: the 'new institutionalism'*, 2nd ed., Continuum, London, 2005.
- Pierre, Jon, Peters, B. Guy & Stoker, Gerry (red.), *Debating institutionalism*, Manchester University Press, Manchester, 2008.
- Sakwa, Richard, *Putin: Russia's choice*, Routledge, New York, 2004.
- Teorell, Jan & Svensson, Torsten, *Att fråga och att svara: samhällsvetenskaplig metod*, 1:a uppl., Liber, Stockholm, 2007.
- Wood, Tony, *Chechnya: the case for independence*, Verso, London, 2007
- Zürcher, Christoph, *The post-Soviet wars: rebellion, ethnic conflict, and nationhood in the Caucasus*, New York University Press, New York, 2007.

Elektroniska resurser

Sakwa Richard, *The revenge of the Caucasus: Chechenization and the dual state in Russia* i Nationalities Papers, v:38 issue 5, sida 601-622, 2010.

Schröder, Henning, *Russia's National Security Strategy*, Russian analytical digest no. 69/09

Tillgänglig på: <http://www.isn.ethz.ch/isn/Digital-Library/Publications/Detail/?ots591=0c54e3b3-1e9c-be1e-2c24-a6a8c7060233&lng=en&id=101960> hämtad 27/12-2010.